

အိဂျစ်

လူငယ်နှင့်ကာမဂုဏ်စွမ်းအား
အောင်မေယ

OSHO



စကားအစ

ဒီနေ့လူငယ်တွေမှာ နိုင်ငံတကာရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးရေးအသိအမြင်တွေ အထူးလိုအပ်နေပါတယ်။ ဒါမှ ကိုယ့်လိုအပ်ချက်ကို ခေတ်နဲ့ အညီ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုအပ်ချက်ကို

စာပေပညာရှင်တွေက လုပ်ဆောင်ပေးနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာ မြန်မာစာပေဘဏ်တိုက်ထဲကို အင်္ဂလိပ်စာက ရယူတဲ့ အသိအမြင်အပြင် အရှေ့အနောက်က တခြားနိုင်ငံတကာ စာပေလက်ရာနဲ့ လည်း အသိအမြင်တွေ ဖြည့်ယူသင့်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်က အိုဆိုရဲ့ ဟိန္ဒူစာအုပ် "ဆံဘို(ဂ်)ဆေးစမာမီးကိအို(ရ်)" ကို ကောက်နှုတ်ဘာသာပြန်ဆိုချက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်သိသလောက် ဒီနေ့ကမ္ဘာ့စာအုပ်လောကမှာ ထူးခြားချက်တစ်ခု ဖြစ်နေတာကတော့ အိုဆို (၁၉၃၁-၁၉၉၀)ရဲ့ ပြောဆိုဆွေးနွေးထားချက်တွေ၊ အဲဒီထဲက တူညီတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ကောက်နှုတ်ပြီး စာအုပ်ထုတ်ထားတာတွေ၊ သူ့အကြောင်း ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်တွေ စုစုပေါင်း ၃၀၀၀ကျော်ကို နိုင်ငံတကာ ထုတ်ဝေသူပေါင်း ၉၀ လောက်က ဘာသာစကား ၄၀ နဲ့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိနေကြပါတယ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမိုးခဲ့တဲ့ အကြောင်းနှစ်ခု ရှိခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခုက ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်၊ နောက်တစ်ခုက ကာလာမသုတ်၊ အဲဒီတုန်းက စိတ်ဝင်စားတာသာ ရှိခဲ့တယ်။ အထူး

ဘာမှ မခံစားခဲ့ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောင်းအရာတစ်ခုက အိုရှိုးနဲ့ တွေ့တော့မှ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီစာအုပ်ကို ပြန်ဆိုဖို့ အကြောင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာယဉ်ကျေးမှုက ဗုဒ္ဓဓမ္မအတွေးအမြင်နဲ့ ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ရလို့ ထူးခြားတဲ့ လူတန်ဖိုးသက်ဝင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရေမြေတောတောင်သဘာဝ ရင်ခွင်ချင်းဆက်စပ်နေတဲ့ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ အများ ဆုံးနိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံနဲ့ တောင် မတူတဲ့ သိမ်မွေ့မှုကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီအချက်ကို မိသားစုတစ်စုမှာ အမျိုးသမီးအပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားကို ကြည့်ပြီး အထင်အရှား တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဒါကိုပဲ မြင့်မားတဲ့ လူသားဆန်မှုလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ ဒါတွေ အိန္ဒိယနိုင်ငံရော၊ တရုတ်နိုင်ငံယဉ်ကျေးမှုမှာ ပါ မရှိပါဘူး။ ဒါကကာမဂုဏ်စွမ်းအားမှ လွတ်လပ်မှုစွမ်းအားသို့ ဖွံ့ဖြိုးမှုခရီးစဉ် မှန်ကန်ခဲ့လို့ ပါပဲ။

ဒီနေ့အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲလာနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဦးရေများ ပြားလာတာကြောင့်ရော နိုင်ငံတကာပုံစံတွေ ကူးဆက်လာတာကြောင့်ပါ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာမဂုဏ်စွမ်းအားကနေ လွတ်လပ်မှုစွမ်းအားဘက်သို့ ဖွံ့ဖြိုးမှုမှန်ကန်လာဖို့ ဒီအိုရှိုးစာအုပ်က အထောက်အပံ့ပြုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ဒီနေ့ ဓမ္မဒဿန၊ ဘဝနေနည်အမြင်တွေ ရှိနေပါလျက် သဘာဝဖွံ့ဖြိုးမှုတွေ ဘာကြောင့် ပွန်းပဲ့လာနေတာလဲ။ အကြမ်းအားဖြင့်ပြောရရင်တော့ လူဦးရေများ လာလို့ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ စိတ် ပတ်ဝန်းကျင်ပြောင်းလဲလာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

အိုရှိုးရဲ့ ဒီဆွေးနွေးချက်တွေက ဘဝနေနည်းအမှန်ကို
ညွှန်ပြနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ အိုရှိုးက ဒီစာအုပ်မှာ
အရှေ့တိုင်းစိတ်ပညာနှင့် အနောက်တိုင်း စိတ်ပညာပါပေါင်းစပ်ပြီး
အမြင်သစ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကာမဂုဏ်စွမ်းအားမှ လွတ်လပ်မှုစွမ်းအားသို့
ဖွံ့ဖြိုးမှု လမ်းညွှန်ထားပါတယ်။

ဒီစာအုပ်က ၂၁ ရာစု လူသစ်၊ စိတ်သစ် ဖွံ့ဖြိုးလာမှုနဲ့
ပတ်သက်ပါတယ်။ ဘာသာရေးစာအုပ် မဟုတ်ပါ။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ
နေရာယူလာနေတဲ့ ခေတ်သစ် (New age)
စာအုပ်စာရင်းဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ အရောင်းရအသွက်ဆုံး
သုတစာအုပ်အမျိုးအစားပါပဲ။ ဒီနေ့ဝတ္ထုထက် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
သုတစာအုပ်တွေကို လူတွေအဖတ်များ လာပါတယ်။

တကယ်တော့ လူကဘဝဆိုတာ ကာမဂုဏ်စွမ်းအားမှ
လွတ်လပ်မှုစွမ်းအားသို့ဖွံ့ဖြိုးရတဲ့ ခရီးစဉ်အတွက်
အခွင့်အလမ်းတစ်ခုပါပဲ။ ဒီစာအုပ်ကလည်း လူရဲ့
အဲဒီအန္တိမရည်ရွယ်ချက်ခရီးစဉ်နဲ့ ပဲ ပတ်သက်ပါတယ်။ လူ့ဘဝကို
လွတ်လပ်အောင်၊ ချမ်းမြေ့အောင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မလဲ။ လူ့ဘဝက
ပုံမှန်ခရီးစဉ်ရဲ့ စခန်းတစ်ခုပါ။ ဒီစခန်းမှာ မိမိရထားတဲ့
အခွင့်အလမ်းကို မသုံးတတ်ရင် သံသရာလည်နေဦးမှာ ပါပဲ။
လွတ်လပ်ချမ်းမြေ့ဖို့ ဆိုတာ စိတ်ကူးလို့ တောင် မရနိုင်ပါဘူး။

ဆူးကို နောက်ဆူးတစ်ချောင်းနဲ့ ထွင်ရပါတယ်။ ဆင်ခြေကို
ဆင်ခြေနဲ့ ပဲ ရှင်းနိုင်မယ်။ ဆူးထွင်ပြီးရင် ဆူးနှစ်ချောင်းလုံးကို
လွှင့်ပစ်ရပါတယ်။ ဆင်ခြေကို အဆုံးအထိသုံးပြီး လက်လွှတ်လိုက်မှ
လွတ်လပ်မှုစွမ်းအား ဖွံ့ဖြိုးဖို့ အလားအလာ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။

ဒီစာအုပ်က အဲဒီအလားအလာ ပေါ်လာဖို့ လမ်းစရာပေးလိမ့်မယ်။

လွတ်လပ်မှုစွမ်းအားဆိုတာ မွေးရာပါစွမ်းအားပါ။ နဂိုကတည်းက ရှိပြီးသား။ ဒါကြောင့် အတားအဆီး၊ အကာအရံတွေကို ဖယ်ရှားလိုက်ရင် လွတ်လပ်မှုစွမ်းအားက ပေါ်လာတာပေါ့။ မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ အရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွင်းထဲက မြေတွေ၊ သဲတွေ၊ ကျောက်တွေဖယ်လိုက်ရင် ရေထွက်လာပါတယ်။ ရှိနေပြီးသားရေက ထွက်လာတာပါ။ ဖယ်စရာရှိတာကို မဖယ်ဘဲ ရေမရှိဘူးလို့ ပြောရင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းပါတယ်။ လုပ်ကြည့်မှ အမှန်ကို တွေ့ရှိရမှာ ပါ။

ကျွန်တော် အိုရှိုးစာအုပ်တွေကို ၁၉၆၉-၇၀ လောက်ကစပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ဖတ်ရှုခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ အဲဒီစာအုပ်တွေကနေ သိလာရတဲ့ ကောင်းနိုးရာရာ အကြောင်းတွေကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ကြီးကို သိစေချင်လွန်းလို့ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ပါ ဆောင်းပါးပုံစံ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ အခုတစ်ခါ ဒီစာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို စိတ်တိုင်းကျလွန်းလို့ ပြန်ဆိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအများ အပြားမှာ ဘာသာစကားပေါင်း ၅၅ မျိုးလောက်နဲ့ ပြန်ဆိုရေးသားလို့ ဖတ်ရှုခွင့် ရခဲ့ကြတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး မြန်မာစာပေမှာ လည်း ရှိသင့်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တခြားစာအုပ်တွေလည်း ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ပြီးတာတွေ ရှိသလို နောက်ထပ်ထုတ်ဝေဖို့ တင်ပြဆဲ စာအုပ်တွေလည်း ရှိပါတယ်။

အရှေ့တိုင်း ဘဝနေနည်း (Art of living) ကအရှေ့တိုင်းစိတ်ပညာပေါ်မှာ ပဲ မူတည်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၉ ရာစုကျမှ ဖရိုက် (Sigmund freud) 1856-1939 ကိုအကြောင်းပြုပြီး ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အနောက်တိုင်းသိပ္ပံနည်းကျ စိတ်ပညာ

ဖွံ့ဖြိုးလာပြန်တော့ အရှေ့နဲ့ အနောက် စိတ်ပညာတွေကို ပေါင်းပြီး စဉ်းစားဖို့ လိုအပ်လာပါတယ်။

အရှေ့တိုင်းစိတ်ပညာက လူဦးရေအလွန်နည်းတဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းမှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့ရတယ်။ ဒီနေ့အဲဒီအခြေအနေမျိုး လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ အမှန်ဘာလဲဆိုတာ သိဖို့ က အရှေ့တိုင်းနဲ့ အနောက်တိုင်း စိတ်ပညာပေါင်းပြီး ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်။

အိုရှိုးပြောနေတဲ့ စိတ်စွမ်းအားပြောင်းလဲမှုကိစ္စကို ဖရိုက်စိတ်တောင် မကူးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖရိုက်ကို ဖယ်ထားလို့ မရပါဘူး။ အိုရှိုးရဲ့ ဒီ စာ အုပ် မှာ အရှေ့တိုင်းနဲ့ အနောက်တိုင်း စိတ်ပညာပေါင်းပြီး သုံးသပ်လာခဲ့ရာကနေ အနာဂတ်လူ့ဘောင်သစ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ စိတ်ပညာဖွံ့ဖြိုးလာတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ပါဝင်ပါတယ်။

အမှန်ဆိုတာဘာလဲ။ အရှေ့ကအမှန်တစ်ခု၊ အနောက်က အမှန်တစ်ခုလား။ ဒီလိုဆိုရင် တစ်ခုကမှန်ရင် ကျန်တစ်ခုက မှားနေမှာ ပေါ့။ အမှန်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းပဲ။ ဓမ္မရဲ့ အမှန်နဲ့ သိပ္ပံရဲ့ အမှန်ကိုသိသွားရင် အမှန်တစ်ခုတည်းပဲဆိုတာ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ အမှန်မြင်လာရင် ကွဲပြားမှုပျောက်ကွယ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ဒီစာအုပ်က စဉ်းစားသုံးသပ်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။ ဒီနေ့အသိအမြင်တွေ မြစ်ကြီးတစ်စင်းလို ဒလဟောစီးနေတဲ့ ခေတ်ကြီးပါ။ အလွန်လျင်မြန်တဲ့ နည်းနဲ့ တိုးတက်နေတယ်။ ဒီတော့ သိသူဖော်စားပြီး မသိသူလည်း ကျော်သွားရာကနေ ငတ်ပြတ်ပြီး ရှေးဟောင်းပြတိုက်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ပါပဲ။ ရှင်သန်နေတဲ့ လူတွေသာ မြင့်မားသွားပါတယ်။ ဒီတော့အသိအမြင်တွေက ခေတ်နဲ့ အညီ ဖွံ့ဖြိုးနိုင်ပါမှ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု အငွေ့အသက်တွေ ကျန်ရစ်စေနိုင်မယ်။

စိတ်ချမ်းသာဖို့ အတွက် ကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလားနဲ့ ပြောင်းလဲဖို့ အစီအမံတွေ လုပ်ရပါမယ်။ တကယ်စိတ်ချမ်းသာချင်လို့ ကတော့ ဒီနည်းလမ်းလေးပဲရှိပါတယ်။

တကယ်တော့ ဘယ်ဖန်ဆင်းမှုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖန်ဆင်းမှုတစ်ခုလုံးက ကာမဂုဏ်စွမ်းအားနဲ့ ပဲ စတင်ပါတယ်။ သက်မဲ့ရုပ်ဒြပ်ကအစ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ကျား-မစွမ်းအားတွေရဲ့ စနစ်တကျ တည်ဆောက်မှုပါပဲ။ ရုပ်လို့ ထင်ရတဲ့ အရာရဲ့ အဆုံးကို ရောက်သွားရင် ကျား-စွမ်းအား၊ မ-စွမ်းအား၊ ကြားခံနယ်စွမ်းအားကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ (Electron, proton, neutron) ဖန်ဆင်းမှုကာမဂုဏ်စွမ်းအား ပြည့်သွားတဲ့ အခါ မူလစွမ်းအားကို ရောက်သွားပါတယ်။ ဒီအစီအမံကို သဘာဝက သူနည်းနဲ့ သူဟန်နဲ့ လုပ်နေပါတယ်။

အိုရိုးအယူအဆတွေက ယုံကြည်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်ဖို့ ပါပဲ။

သတ္တဝါအားလုံးထဲမှာ လူမနုဿသာ စဉ်းစားတတ်ဆုံးဆိုပေမယ့် ဒီနေ့ လူသားတွေဟာ စဉ်းစားရဲတဲ့ သတ္တိ ကုန်ခမ်းနေသလိုပါပဲ။ အိုရိုးက တစ်နေရာမှာ ပြောထားပါတယ်။ အိန္ဒိယက စဉ်းစားသုံးသပ်နိုင်စဉ်က ဘယ်သူ့ကျွန်မှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ စဉ်းစားသုံးသပ်နိုင်စွမ်းလည်း ကုန်ရော သူတစ်ပါးရဲ့ ကျူးကျော်ခြင်းကို နှစ်ပေါင်းထောင်ကျော်ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်ဘဝနဲ့ ကာလ ရှည်ကြာနေခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ပြည့်စုံတဲ့ စဉ်းစားမှုက အကြီးမားဆုံး ကာကွယ်မှုစွမ်းအားပါပဲ။

စင်စစ် ရုပ်က သိမ်မွေ့တဲ့ စိတ်ပါပဲ။ လူကို သူ့စိတ်ကပဲ ဖန်ဆင်းထားပါတယ်။ ကျောက်ခေတ်က ကျောက်လက်နက်၊

ဒီ နေ့ ခေတ် မှာ အနုမြူလက်နက်၊ ဒါတွေကို လူ့စိတ်က လုပ်ထားတာပါပဲ။ ရုပ်ဆိုတာ စိတ်ရဲ့ မြင်ရတဲ့ အသွင်တစ်ခုပါ။ စိတ်ကမမြင်ရတဲ့ စွမ်းအားပါ။

ဆင်းရဲချမ်းသာကအစ ကိုယ့်စုပေါင်းစိတ်ကပဲ လုပ်ပေးနေတာပါ။ အရာရာကိုစိတ်ကပဲ ဦးဆောင်နေတာပါ။ အိုရှိုးက အရှေ့တိုင်းအနောက်တိုင်း စိတ်ပညာကို ပေါင်းပြီး စဉ်းစားသုံးသပ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ဒါကို ဘယ်လိုအသုံးပြုရမလဲဆိုတာကိုလည်း သူနည်းလမ်းရှာဖွေနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ရုပ်စွမ်းအား ထိပ်တန်းရောက်နေတဲ့ အမေရိကန် မာနကြီးတဲ့ မျက်ကန်းနိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပါတော့တယ်။ အမေရိကန် မျက်ကန်းအင်အားစုက စိတ်ချင်းအနိုင်မရတော့ အိုရှိုးကို ခေတ်အမီဆုံးနည်းစနစ်ကို အသုံးပြုပြီး သတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်။ အိုရှိုး ၅၉ နှစ်အရွယ်မှာ မှာ ပဲ ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဒီကိစ္စကို socrates poisoned again after 25 centuries ၂၅ ရာစုကြာပြီးမှ ဆိုကရေးတီး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အဆိပ်တိုက်ခံလိုက်ရပြီဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အတွေးအမြင်နဲ့ မှ ထိတ်လန့်နေစရာ မလိုပါဘူး။ မြန်မာက ကာလာမသုတ်နဲ့ ယဉ်ကျေးလာတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းပဲ။ စဉ်းစားသုံးသပ်မှုကို သူများ ထက်ပိုပြီး လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုက လူကို အစဉ်နုပျိုစေသလို မစဉ်းစားခြင်းက ရှင်လျက်နဲ့ သေနေသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ပြုစုနေစဉ်က စဉ်းစားတွေးခေါ်နေခဲ့တာတွေကို ရေးသားထားခြင်းပါ။ စာဖတ်သူရဲ့ အမြင်အတွေးတွေကိုလည်း သိပါရစေ။

(အောင်မေဃ)
၂-၁၂-၂၀၀၂

* * *

အခန်း (၁) လူငယ်ဆိုတာ

လူငယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးမယ်ဆိုရင် ‘လူငယ်ဆိုတာ’ကို အရင်အနက်ဖွင့်အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ပေးရလိမ့်မယ်။ လူငယ်ဆိုတာ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘဲ စိတ်စွမ်းအားနဲ့ သာ ပတ်သက်ပါတယ်။ အသက်ကြီးရင့်တဲ့ လူက လူငယ်ဖြစ်နိုင်သလို အသက်ငယ်တဲ့ လူလည်း အဖိုးကြီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီနေ့လူငယ်တွေ အများစုဟာ အဖိုးကြီးတွေဖြစ်နေကြတယ်။

လူငယ်စိတ်က ရှင်သန်တက်ကြွမှု (state of mind) အခြေအနေပေါ်မူတည်တယ်။ အဲဒီစိတ်က ပုံသေဖြစ် ‘သေ’နေသလိုပါပဲ။ လူငယ်စိတ်ရှားပါးနေရတာက စိတ်ဓာတ်တွေ ရှင်သန်မှု သက်ဝင်မှုမရှိကြလို့ ပါပဲ။ လူငယ်တွေက လက်ပန်းကျနေတဲ့ လှေထိုးသားနဲ့ တူနေတယ်။ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့ အားမာန်နဲ့ လှေလှော်ခြင်း ပျောက်ဆုံးနေသလိုပဲ။ အသက်ငယ်ပေမယ့် လူအိုတွေလို ဖြစ်နေကြတယ်။

တကယ်တော့ လူငယ်ဆိုတာ သွက်လက်ချက်ချာနေငှရမယ်။ လူငယ်နှလုံးသားက အနာဂတ်အတွက် ချမ်းမြေ့မှုနဲ့ ပြည့်နေရမယ်။ သူတို့ ‘နရီသံ’ထဲမှာ အနာဂတ်အတွက် ဂီတရဲ့ သာယာတဲ့ လှိုင်းတွေ ထနေရမယ်။ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ပြည့်နေရမယ်။

ဒီနေ့အနာဂတ်အတွက် ယုံကြည်မှုနဲ့ အစွမ်းကုန်သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတဲ့
လူငယ်တွေ မတွေ့ရသလောက် ရှားပါးနေပါတယ်။
လူ့ဘဝစွမ်းအားတွေကုန်ခမ်းပြီး အသက်ဝင်မနေတော့ဘဲ
ခြောက်ခန်းနေသလိုပဲ။ ဘဝကိုသိအောင် အားထုတ်ရပါလိမ့်မယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့လူငယ်တွေက စိတ်ဝင်စားမှု၊ အားထုတ်မှု၊ သက်ဝင်နေမှု
မရှိဘဲ ‘သေ’နေသလိုပဲ။

တကယ်တော့ လူသုံးမျိုးရှိပါတယ်။ တချို့က ဘဝကို
အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ အနှစ်သာရမရှိဘူးလို့ ခံယူထားတတ်ကြတယ်။
တချို့မှာ အတွေ့အကြုံနည်းပေမယ့် မပြည့်စုံတဲ့ အသိအမြင်နဲ့ ပဲ
ဘဝကိုအဆိုးမြင်နေကြတာရှိတယ်။ လူ့ဘောင်လောကမှာ ဒီလိုလူတွေနဲ့
ပဲ ပြည့်နေပါတယ်။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝက ချမ်းမြေ့နိုင်ဖို့ ၊
ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့ ၊ ခံစားစံစားနိုင်ဖို့ အကြောင်းပစ္စည်းတစ်ခု၊
အခြေအနေတစ်ခုပါပဲ။ ဘဝကချမ်းမြေ့ပြီးပြည့်သွားဖို့ ရထားတဲ့
အခွင့်အလမ်းတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီလိုမြင်ရပြီး
သက်ဝင်လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေသူတွေ အလွန်ရှားပါးနေပါတယ်။
ဒီလိုရှုမြင်နိုင်ဖို့ ဘဝကို အပြည့်အစုံ သိရှိနားလည်မှ ဖြစ်မယ်။

တကယ်လို့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲက အပိုဒ်အချို့ကိုပဲ သိမယ်ဆိုရင်
အဲဒီကဗျာရဲ့ ဆိုလိုချက်၊ ဖော်ပြချက်အမှန်ကို နားလည်နိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့ အပိုဒ်ကလေးတစ်ပိုဒ်ဖတ်ရုံနဲ့
ဝတ္ထုကပေးတဲ့ ရသတစ်ခုလုံးကို ခံစားရယူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။
ပန်းချီကားတစ်ခုရဲ့ အပိုင်းကလေးတစ်ခုကို မြင်ရပြီး အဲဒီပန်းချီကားရဲ့
ဖော်ပြချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အပြည့်ရဲ့
ဖော်ပြချက်ကို ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

လူ့ဘောင်လောကမှာတချို့ကိစ္စကို နည်းနည်းပါးပါး တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသိလိုက်ရုံ၊ အတွေ့အကြုံရှိလိုက်ရုံနဲ့ ခံစားမှုရှိလိုက်ရုံနဲ့ အဲဒါရဲ့ အမှန်တရားကို သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တချို့ကိစ္စကို အပြည့်အစုံ (Wholeness Totality)နဲ့ ပဲ အမှန်ကိုသိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တချို့က ဘဝကို တေးသံသာရသတစ်ခုလို ခံစားစံစားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

လူငယ်တွေက သူတို့ ဖြစ်ချင်တာကို အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း မဖြစ်မနေပင်ပန်းဆင်းရဲခံပြီး အချိန်မလပ် ဆောင်ရွက်နေတာ အပြည့်အဝလုပ်နေတာ မတွေ့ရဘူး။ ဘဝကို ဘူတာရုံထဲက ခရီးသည် တွေ ခေတ္တစောင့်နေတဲ့ နေရာလိုပဲ မှတ်ယူနေကြတယ်။ ကွမ်းစား၊ ထွေးချင်ရာထွေး၊ ကွာစေ့တွေ၊ မြေပဲခွံတွေ ပစ်ချင်ရာပစ်။ ဘဝကိုလှပလာအောင် ကျက်သရေတိုးလာအောင် အစွမ်းကုန် အားမထုတ်ကြဘူး။ ထိပ်ဆုံးအထိ အဆုံးအထိ ရေဆုံး၊ မြေဆုံးသွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး သက်ဝင်နေတာမတွေ့ရဘူး။ ဘဝအထွတ်အထိပ်ကိစ္စတွေ ရှာတဲ့ ဖွေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဝိညာဉ် လူငယ်တွေမှာ သေဆုံးနေသလိုပဲ။

ဒီနေ့လူငယ်တွေက ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ စံတစ်ခုခုအတွက်၊ ဘဝအမြင်တစ်ခုခုအတွက်၊ ဘဝအလင်းတစ်ခုခု၊ ဘဝအမှောင်ပဲဖြစ်စေဦးတော့ ဘဝအမှောင်အတွက် လေးနက်မှုတွေ မရှိတော့ပါဘူး။ သိလိုမှုအတွက် ရှာကြံနေမှုအတွက် မီးကုန်ယမ်းကုန် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတာတွေ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ လူငယ်တွေက သာမန်လူတွေပဲ ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း ဘာလေးနက်မှုမှ မရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောဆိုနေကြတယ်။ သူတို့ ဆွေးနွေးပြောဆိုမှုမှာ အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့နေပါပြီ။

အရှေ့တိုင်းလူငယ်အခြေအနေက ပိုလို့ တောင်ဆိုးပါတယ်။
လူငယ်စွမ်းအားသေနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ မွေးလာကတည်းက
လူအိုလိုပဲ မွေးဖွားလာနေကြတယ်။ သူတို့ ကို ဘဝရသတွေက
မဆွဲဆောင်သလိုပါပဲ။ သူတို့ ဘဝအပင်မှာ ကျေးငှက်တွေနားနေတာ၊
ပျော်မြူးနေတာ မတွေ့ရတတ်ဘူး။ သူတို့ ဘဝမှာ အာရုံဦးအလင်း
မတွေ့ရသလို လပြည့်ညရဲ့ သာယာမှုကိုလည်း မတွေ့ရပါဘူး။ သူတို့
ဘဝက ‘လ’မထွက်တဲ့ ‘လမိုက်ည’လိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့
ဘဝအပင်ပေါ်မှာ ဖုံအလိမ်းလိမ်း ကပ်နေပါတယ်။ ကြောက်စိတ်တွေနဲ့
တုန်လှုပ်နေတယ်။ အရွက်တွေ နုပျိုစိမ်းလန်းရမယ့်အစား
ညှိုးနွမ်းနေတယ်။ ပန်းတွေမပွင့်တော့ဘူး။
အသီးတွေမသီးနိုင်တော့ဘူး။ လူ့ဘဝက ခြောက်ခမ်းသွားနေတဲ့
အပင်လိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကံဆိုးနေရှာတယ်။

တကယ်တော့ လူငယ်ဆိုတာ ခွန်အားပြည့်နေတဲ့
စိတ်စွမ်းအားတစ်ခုပါပဲ။ အရှေ့တိုင်းမှ လူငယ်စွမ်းအားသာ
သက်ဝင်နေရင် သူတို့ ပြဿနာကို သူတို့ ရှင်းနိုင်ကြမှာ ပါပဲ။
ဆင်းရဲငတ်ပြတ်၊ နောက်မြီးဆွဲဘဝကနေ လွတ်သွားအောင်
လုပ်နိုင်ပါတယ်။ လူငယ်စိတ်စွမ်းအားတွေ ဆွေးမြေ့နေလို့ ခေတ်နဲ့
မလိုက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ၊ ဘဝတွေ၊ ရှေးကစံတွေ၊
ရှေးကအယူအဆတွေ၊ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုတွေ ရှိနေသေးတာပါ။

လူငယ်စိတ်ဓာတ်သာ သက်ဝင်နေရင်
မျက်ကန်းယုံကြည်မှုတွေရှိနေဖို့ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဒီနေ့လူငယ်က
မနက်ဖြန် လူကြီးတွေဖြစ်လာကြမှာ ပါ။ ဒီတော့ဆွေးမြေ့နေတဲ့
အယူအမြင်အရွက်တွေ ကန်ထဲမှာ ကျပြီး ပုပ်ပွ၊ အနံ့သက်တွေ
ထွက်နေစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ရေကရေစီးလို

သန့်စင်ကြည်လင်နေရင် လူငယ်စွမ်းအားထက်မြက်နေရင်၊
သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေရင် ခေတ်နဲ့ ရင်ဘောင်မတန်းနိုင်စရာအကြောင်း
မရှိဘူး။ မသိနားမလည်မှုတွေရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်နေစရာ
အကြောင်းမရှိပါဘူး။ လူငယ်စွမ်းအားသာ သက်ဝင်နေရင်
ဆင်းရဲငတ်ပြတ်နေမှုတွေက ရုန်းထွက်နိုင်ကြမှာ ပါပဲ။
ဆင်းရဲငတ်ပြတ်မှုကို တိုက်ဖျက်နိုင်ကြမှာ ပါပဲ။ မတိုက်နိုင်ရင်တောင်
တိုက်ရင်းတိုက်ရင်းနဲ့ အသေခံလိုက်တာကမှ တန်ဖိုးရှိဦးမယ်။

အနောက်နိုင်ငံလူငယ်တချို့က သေမှာ ကိုမကြောက်ပဲ
ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်ပေါ် တက်ကြတယ်။ စွန့်စားရဲကြတယ်။
အဲဒီတောင်ထိပ်ရှိတဲ့ တိုင်းပြည်တွေကတော့ ဒီလိုလုပ်တာကို
အလကားလူမိုက်ကျတဲ့ အလုပ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်လို့
မြင်ကြတယ်။ အရှေ့ကလူငယ်တွေက သေမှာ ကိုကြောက်လို့
မစွန့်စားနိုင်ကြဘူး။ သူတို့ အသက်အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်မှာ
လုပ်တတ်ကြလို့ လဲ။

To be young လူငယ်လို နုပျိုနေထိုင်ဖို့ အမှန်ကိုဦးညွှတ်နိုင်ရမယ်။
လူငယ်စိတ်ဓာတ်က အမှန်ကိုမြတ်နိုးတယ်။ လက်ခံတယ်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမှန်အတွက်ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှင်ပဲ။
အဲဒီစွမ်းအားက အသစ်ကိုဖော်ထုတ်ချင်တယ်။ တီထွင်ကြံဆချင်တယ်။
ဒါတွေကလူငယ်တွေရဲ့ မွေးရာပါသဘာဝ စွမ်းအားတွေပါပဲ။

ဂျာမန်အတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီး
အိန္ဒိယကိုလာရောက်လည်ပတ်ပြီး အပြန်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးတယ်။
အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူက India is rich country where poor people
live လို့ ရေးထားတယ်။ အဲဒါနားလည်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ အဲဒီဝါကျက

မှားသွားလို့ လား။ ဂျာမန်စာအုပ်တွေ မမှားတတ်ပါဘူး။
အသေအချာတွေကြည့်မှ ပုံနှိပ်အမှားမဟုတ်မှန်း သတိပြုမိတယ်။
ထိကပါးရိကပါး ထိုးနှက်ထားတဲ့ စကားပဲ။

အိန္ဒိယက ချမ်းသာတဲ့ တိုင်းပြည်ပါ။ အဲဒီမှာ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေ
နေထိုင်ကြတယ်တဲ့ ။ ဒါကစဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်ရမယ့်ကိစ္စပဲ။
တိုင်းပြည်က ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် လူတွေက ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ တကယ်တော့ သူ့အမြင်မှာ အိန္ဒိယက ချမ်းသာနိုင်တဲ့
တိုင်းပြည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေက ချမ်းသာမှုကို မဖော်ထုတ်နိုင်ကြဘူး။
ဒါကြောင့် ဆင်းရဲငတ်ပြတ်နေကြတယ်။ လူငယ်တွေက
တီထွင်ကြံဆပြီး ချမ်းသာမှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့အဲဒီလို
ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ လူငယ်တွေရှိပေမယ့် သူတို့ မှာ
လူငယ်အစွမ်းမရှိဘူး။ လူအိုအစွမ်းပဲရှိနေတာ သေချာပါတယ်။
လူအိုဆိုတာက ချမ်းသာမှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိပါ့မလား။

လူငယ်စွမ်းအားဆိုတာ ထက်ထက်မြက်မြက် စွမ်းအားအပြည့်နဲ့
မလုပ်နိုင်စရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူး။ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိမှုက
သူ့သဘာဝအစွမ်းပဲ။ လူငယ်စွမ်းအားက လူအိုစွမ်းအားဖြစ်နေလို့ သာ
ပြဿနာကို မရှင်းနိုင်တာပါ။ ဒီလိုဆိုရင်
လူငယ်စွမ်းအားသက်ဝင်နေတယ်လို့ ဘယ်လိုပြောနိုင်ပါ့မလဲ။

အိန္ဒိယက ရှေးအစဉ်အဆက်ကပဲ အလှူခံတာကို မြင့်မြတ်တဲ့
အလုပ်လို့ ခံယူယုံကြည်လာခဲ့တယ်။ ဗြဟ္မဏပညာရှိတွေက ဒကာ၊
ဒကာမတွေရဲ့ အလှူအတန်းနဲ့ ပဲ နေခဲ့ရတယ်။
ပညာဉာဏ်အရှိဆုံးအလွှာက အလှူခံပြီး ရပ်တည်နေခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့်အလှူခံတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး လို့ နားလည်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီနေ့လည်း အလှူခံနေကြဆဲပါပဲ။ ဒါကြောင့်ဒီနေ့အထိ နိုင်ငံတကာက အလှူခံနေရတာကို ရှက်ရမှန်းမသိကြဘူး။ ဒါဆိုရင် လူငယ်အစွမ်းနဲ့ ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အလှူခံနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကအစွမ်းထက်မှုကို မဖွံ့ဖြိုးစေနိုင်ပါဘူး။

ဥစ္စာပစ္စည်းကြွယ်ဝမှုက ဖော်ထုတ်ရယူရတဲ့ ကိစ္စပဲ။ အပင်ပန်းခံရတယ်။ နေ့ည မနားမနေလုပ်ရတယ်။ စဉ်းစားသုံးသပ်ရတယ်။ လူကို ဘုရားကဖန်ဆင်းထားတော့ ပါးစပ်ပေါက်ထဲထည့်ရမယ့် အရာကိုလည်း ဘုရားကပဲပေးလိမ့်မယ်လို့ ခံယူနေကြတယ်။ အလှူခံနေကြတာလည်း နိုင်ငံတကာကိုပါပဲ။ ဗြဟ္မဏတွေက ပြည်တွင်းမှာ အလှူခံနေကြတယ်။ အစိုးရက နိုင်ငံတကာကို အလှူခံနေတယ်။ ဒါကိုမြတ်တဲ့ အလုပ်လို့ ခံယူနေသလားမသိပါဘူး။

၁ ၉ ၆ ၂ ခု နှစ် မှာ တ ရှ တ် ပြည် မှာ အငတ်ဘေးဆိုးကြီးတစ်ခု ကျရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အင်္ဂလန်က သူတော်စင်စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ လူတချို့၊ လူကောင်းတချို့က စားစရာတွေ၊ အသုံးအဆောင်တွေကို သင်္ဘောကြီးတစ်စီးအပြည့် လှူဒါန်းလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်ပြည်က ဒီအကူအညီကို လက်မခံပါဘူး။ အဲဒီ သင်္ဘောပေါ်မှာ စာလုံးကြီးကြီးနဲ့ ‘ကျုပ်တို့ သေတာကိုပဲ နှစ်သက်လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလှူမခံဘူး။’ လို့ စာရေးပြီး ပြန်ပို့ခဲ့ကြပါတယ်။

တ ရှ တ် ပြည် မှာ အဲဒီကတည်းက လူငယ်စိတ်ဓာတ်သက်ဝင်လာခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ်။ လူအိုစိတ်စွမ်းအားဆိုရင် အဲဒီလိုကူညီတာကို လက်ခံလိုက်ပြီး ကျေးဇူးတောင်တင်လိုက်ကြဦးမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်ပြည်က သူများ

ဆီက အလှူခံရရှိမယ့်ကိစ္စကို ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။

ငတ်ပြီးသေသွားတာထက် အလှူခံတာက ပိုဆိုးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်စွမ်းအား သက်ဝင်နေမှ အလှူခံတာကို ရှက်မှာ ပါ။ လူအိုစွမ်းအားက အစွမ်းမဲ့သွားတော့ ရပ်တည်ဖို့ ပဲ စဉ်းစားတယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် စားဖို့ သောက်ဖို့ ရရင်ပြီးရော။ အလှူခံတာကလည်း ရှေးကတည်းက အစဉ်အလာဆိုတော့ အိန္ဒိယဟာ ဆင်းရဲမှုကနေ မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ အတိတ်က စိတ်စွမ်းအားဒဏ်ကြောင့်ပဲ လူငယ်တွေ အစွမ်းသေနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်လူငယ်တွေက သူတို့ သဘာဝစွမ်းအားကို ဆုံးရှုံးသွားကြရတယ်။

ဒါကြောင့် ပထမဦးဆုံး လိုအပ်ချက်က လူတွေရဲ့ သဘာဝစွမ်းအား နိုးကြားလာအောင် အားထုတ်ရပါလိမ့်မယ်။ လူငယ်စွမ်းအားက အရွယ်ကောင်းရုံနဲ့ မရောင့်ရဲသင့်ဘူး။ လူငယ်ဆိုတာ အရွယ်ငယ်တာကိုပဲ အထင်မကြီးသင့်ဘူး။ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်နေတာကိုမှ ဂုဏ်ယူသင့်တာပါ။ တကယ်တော့ သဘာဝစွမ်းအားက ရှိနေပြီးသား။ အတားအဆီးကိုဖယ်လိုက်ရင် နုပျိုမှုအစွမ်းတက်လာမှာ ပဲ။ အသက်ငယ်တာကပဲ လူငယ်စွမ်းအားကို ကိုယ်စားပြုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဆွာမိရာမ် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေကို ခရီးထွက်တော့ ဂျပန်နိုင်ငံကိုလည်း ရောက်သွားသေးတယ်။ သူစီးတဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဂျာမန်အဖိုးကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ အသက်က (၉၀)လောက်ရှိမယ်။ ဆံတွေကဖွေးဖွေးဖြူ၊ ပါးရေကတွန့်နေပေမယ့် မျက်နှာက ဝင်းလက်တောက်ပနေဆဲပဲ။ သူသင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ မနက်ကနေညအထိ နေ့တိုင်းတစ်ခုခုကို လေ့လာဖတ်မှတ်နေတယ်။

ဒါကိုဆွာမိရာမ်သတိပြုမိလို့ စူးစမ်းကြည့်တော့ အဲဒီအဖိုးကြီးက တရုတ်စာလေ့လာနေတာ တွေ့ရတယ်။

သူ့ကို ဆွာမိရာမ် စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ အံ့လည်း အံ့ဩမိတယ်။ တရုတ်စာသင်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ။ တရုတ်မှာ ဗျည်း၊ သရ မရှိဘူး။ တရုတ်သင်္ကေတစာတွေ (Pictorial Language) ပဲ သာမန်အနေနဲ့ လူတစ်ယောက်က သင်္ကေတငါးထောင်လောက်သိရင် အလုပ်ဖြစ်အောင် ဆက်သွယ်ပြောဆို ရေးသားနိုင်တယ်။ ကျမ်းတတ်ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖို့ သင်္ကေတတစ်သိန်းလောက်သိဖို့ လိုတယ်။ ဒီတော့တရုတ်စာသင်ယူဖို့ ၁၄-၅နှစ် ကြာသွားနိုင်တယ်။ ဒါတွေကို ဆွာမိရာမ်က သိထားတယ်။ ဒီအဖိုးကြီး ဒါတွေကိုသိမှ သိပါလေစ။ ဒီအသက်ကိုးဆယ်အရွယ်လောက်မှ

ဘာကြောင့်လေ့လာနေသလဲ။ ဘယ်အချိန်သုံးမှာ လဲ။ တတ်သွားသည့်တိုင်အောင် ဘာအသုံးကျမှာ လဲ။ တတ်လည်း ပြီးရော သေတဲ့ အချိန်ရောက်လာမှာ ပဲ။ အခုသင်နေတာလည်း ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မပါဘဲ သင်နေတာဆိုတော့ သူ အံ့ဩမယ်ဆိုရင်လည်း အံ့ဩလောက်ပါတယ်။

ဆွာမိရာမ်က ဒီအဖိုးကြီး စိတ်မှ နဲ့ရဲ့ လားလို့ တောင် အောက်မေ့မိတယ်။ အိန္ဒိယသားတစ်ဦးအတွက် အသက်(၁၀၀)မှာ ဒီလိုလုပ်နေတာကို စဉ်းစားလို့ တောင်မရပါဘူး။ ရှေးက ကျမ်းတွေမှာ ရှိခဲ့တဲ့ သက်တမ်းပဲ။

သုံး ရက် မြောက် နေ့မှာ ဆွာမိရာမ်က အဲဒီဂျာမန်အဖိုးကြီးနားကို ရောက်သွားတယ်။ အဖိုးကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ လေ့လာတဲ့ ကိစ္စ မှာ ပဲ စွာန်ဝင်နေတယ်။ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်မှတ်နေတယ်။

ဆွာမိရာမ်က စကားစတယ်။ "ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား။
ကျွန်တော်မေးပါရစေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဒီအရွယ်မှာ
တရုတ်စာသင်နေတော့ ဘယ်အချိန် သွားအသုံးပြုမှာ လဲ။
ဆရာကြီးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

အဖိုးကြီးကပြောတယ်။ "အသက်ဟုတ်လား။ ငါအလုပ်ထဲမှာ
အမြဲနစ်နေလို့ အသက်ဘယ်လောက်ဆိုတာ သတိမထားနိုင်ဘူး။
အသက်ကိုယ်တိုင်က သူ့စာရင်းသူမှတ်နေပါလိမ့်မယ်။ ငါကအလုပ်ထဲ
ဈာန်ဝင်နေတော့ အသက်သတိရနေဖို့ ဘယ်မှာ အချိန်ရှိမှာ လဲ။
လုပ်စရာတွေ အမြဲရှိနေတယ်။ အဲဒီမှာ ပဲပျော်နေတယ်။ အသက်မသိလို့
လည်း မထူးပါဘူး။ (၉၀)လောက် နေမှာ ပါ"

အဖိုးကြီး ဆက်လက်ရှင်းပြနေတယ်။ "သင်ယူနေချိန်မှာ တော့
ငါသေတာကိုသတိမရပါဘူး။ သေခြင်းက နေရာတိုင်းက လာနေတာပဲ။
မွေးတဲ့ နေ့ကပဲ သေတဲ့ နေ့ စလာခဲ့တာပဲ။ အခုတော့သင်နေတုန်းပဲ။
သင်ပြီးမှ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ကြည့်မယ်။ ငါသင်နိုင်သေးတယ်။
ငါလူငယ်ပဲရှိသေးတယ်"

ဆွာမိရာမ်က အိန္ဒိယက ထိပ်တန်းသူတော်စင်ကြီးတစ်ဦးပါ။
သူကအသက်အများကြီး ငယ်သေးတယ်။ သူမေးသမျှကို
ဂျာမန်အဖိုးကြီးကလည်း စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ရှင်းပြခဲ့တယ်။

သင်ယူနေတဲ့ အချိန် သေခြင်းသတိဝင်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး။
သေခြင်းက ကြောက်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ။ သေချင်ရင် ဒီမနက်လည်း
သေသွားနိုင်တယ်။ ဒီနေ့ဒီစက္ကန့်ပိုင်းမှာ ထွက်သက်က ပြန်ဝင်မလာရင်
သေသွားမှာ ပဲ။

ငါ့ရဲ့ တစ်သက်တာ အတွေ့အကြုံအရ ဒီအသက်ကိုးဆယ်ရဲ့

အတွေ့အကြုံပေါ့။ သေခြင်းကိုယ်တိုင်က ကြောက်နေတယ်။
မနက်ဖြန်လာရမယ်ဆိုရင်တောင် လာရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ။
ဒါကအတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောနေတာပါ။ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံကိုတော့
ငါယုံကြည်တယ်။

အဖိုးကြီးက ဆွာမိရာမ်ကို မေးတယ်။ "မင်းအသက်ကော
ဘယ်လောက်လဲ" ဆွာမိရာမ်က စိုးရိမ်ပူပန်သွားတယ်။
သူ့အသက်ကအခုမှ (၃၀)လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။
အဖိုးကြီးကပြောတယ်။ "မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ။ ငါတစ်ခုသတိပြုမိတယ်။
အိန္ဒိယကဘာကြောင့် အိုသွားသလဲ။ မင်းတို့ က
အသက် (၃၀)လောက်မှာပဲ သေဖို့ စဉ်းစားနေကြတာကိုး။ ဒီတော့
စဉ်းစားသလိုဖြစ်တာပဲ။ တကယ်တော့ သေနေတဲ့ လူကသာ သေတာကို
စဉ်းစားတယ်။ မင်းအသက် (၃၀)လောက်ပဲရှိသေးတယ်။
သေတာကိုစဉ်းစားနေရင် ဘာမှ လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။
ဒါကလူငယ်စိတ်ဓာတ် မဟုတ်ဘူး ။ သေခါနီးအဖိုးကြီးစိတ်ဓာတ်ပဲ"

အဖိုးကြီးကပြောပြတယ်။ အိန္ဒိယဘာကြောင့် အိုသွားတာလဲဆိုတာ
ငါသိသွားပြီ။ ဒီအဖိုးကြီးက တရုတ်စာတတ်မြောက်ပြီးနောက်မှာ
ကျမ်းစာအုပ်ပါပြုစုနိုင်ခဲ့တယ်။ ဆွာမိရာမ်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

အိန္ဒိယကနပျိုနေတဲ့ နာမ်ပိုင်းစွမ်းအား လိုနေပါတယ်။ အိန္ဒိယမှာ
အိုမင်းရင့်ရော်သွားစေမယ့် နာမ်ပိုင်းစွမ်းအားတွေ အများ
အပြားရှိနေပါတယ်။ အဲဒီစွမ်းအားတွေက အိုအောင်၊
သေဆုံးသွားအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ဓာတုပစ္စည်းတွေပါပဲ။ ဆုံးသွားဖို့
နည်းလမ်းကတော့ သေတာကိုပဲ အာရုံပြုရပါတယ်။ နပျိုနေတာကို

မကြည့်ပဲ သေတာကိုပဲ ကြည့်နေရင် အိုသွားပြီး သေဆုံးသွားမှာ ပါပဲ။

ဒီအခြေအနေက ဘာနဲ့ တူနေသလဲဆိုရင်
လူကနှင်းဆီပန်းနားရှိနေပြီး ဆူးကိုသာကြည့်နေသလိုပါပဲ။
ဘဝတစ်ခုလုံးထဲမှာ မသာယာမှုတွေ၊ ဒုက္ခတွေ၊ ဝဋ်တွေပဲမြင်နေတယ်။
ဖြစ်သမျှကို အတိတ်ကံလို့ ပဲ မြင်နေတယ်။ အိန္ဒိယက
နာမ်ပိုင်းစွမ်းအားတွေက အိုသွားအောင် ဆုံးသွားအောင်ပဲ
လုပ်ပေးနေတယ်။ အိန္ဒိယနည်းလမ်းက တမင်အိုဖို့ လုပ်ယူနေသလိုပဲ။
အမှောင်ကိုမြင်ရတဲ့ နည်းလမ်းတွေပဲ ဖြစ်နေတယ်။ နုပျိုမှုအလင်းကို
မြင်လိုက်တာနဲ့ အိန္ဒိယမှန်ဘီလူးက ကျဉ်းသွားပါတယ်။
အမှောင်ကိုမြင်ရတာနဲ့ မှန်ဘီလူးက ကျယ်လာပါတယ်။
ဒီမှန်ဘီလူးကြုံသွားတာ၊ ကျယ်လာတာကို နာမ်ပိုင်းစွမ်းအားကပဲ
လုပ်ပေးနေတာပါ။ ပန်းထဲမှာ တောင် သေမင်းကိုကြည့်ဖို့ အကြောင်း
ဖြစ်နေတယ်။ ဒါရှောင်မရတဲ့ ကိစ္စဖြစ်လို့ အိုနေတာ မဆန်းပါဘူး။

ဒီလိုသာဒုက္ခတွေကို မာယာလိုပဲကြည့်မယ်၊ အမှောင်ကိုပဲကြည့်မယ်၊
သေခြင်းကိုပဲကြည့်မယ်ဆိုရင် ပန်းခြံထဲရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘဲ
သင်္ချိုင်းကိုသာ ရောက်ရတော့မှာ ပါ။

ကျွန်တော် လူငယ်စိတ်ဓာတ်ကို ဖွံ့ဖြိုးစေချင်ပါတယ်။
လူငယ်စိတ်ဓာတ်ဖွံ့ဖြိုးဖို့ ဘဝကိုကြည့်ရပါလိမ့်မယ်။ သေခြင်းကို
ဥပေက္ခာပြုကန်ထုတ်ပစ်ရပါမယ်။ ဘဝရှိနေခြင်းက
သေခြင်းမရှိခြင်းပဲ။

ဆိုကရေးတီးက လူငယ်တွေကို ဖျက်နေတယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့
အဆိပ်တိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြစဉ်မှာ ပဲ အဆိပ်ကအချိန်မီမလာလို့ သူက
ကြာလှချည်လားလို့ အဆိပ်ယူအလာကို မျှော်နေခဲ့တယ်။ အဖိုးအို

ဆိုကရေးတီးကို သတ်ပစ်ဖို့ အဆိပ်ဖျော်တဲ့ တာဝန်ရှိတဲ့ လူတွေက
အသက်ရှင်လျက် နည်းနည်းကြာကြာနေရအောင်
အချိန်ဆွဲလုပ်ကိုင်နေခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆိုကရေးတီးက ဘဝကိုကြည့်ပြီးသား။ သေတာကိုသိချင်လို့
စိတ်စောနေခဲ့တယ်။ သူကအသစ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ချင်တဲ့ လူပဲ။
ဒီလိုလူကို အဖိုးကြီးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ သူ့မှာ နောက်ထပ်သိချင်တဲ့
စိတ်စွမ်းအားကောင်းနေခဲ့တယ်။ တကယ်တော့
သူ့အသက်ရှင်သလောက် နုပျိုနေတဲ့ လူငယ်စိတ်ပိုင်ရှင်ပါပဲ။

မကြာမီကပဲ ကျွန်တော်မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ
မိန်းမငယ်တစ်ဦးက လွတ်မြောက်ဖို့ နည်းလမ်း လာတောင်းခံတယ်။
သူမအသက် ၁၄-၅နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ သူ့ဆို
လူအိုစိတ်ကူးဆက်ခံစားနေရသူလေးပါပဲ။ ဘဝကိုမသိဘဲ ဘာနဲ့
လွတ်မြောက်မှာလဲ။ ဘဝနဲ့ လွတ်မြောက်ဖို့ ဘဝကိုအရင်သိရမယ်။
သူမ လူမဖြစ်သေးဘူး သေဖို့ စဉ်းစားနေသူပါပဲ။ ဒီလိုလူက
အသက်ငယ်ပေမယ့် လူအိုစိတ်ရှိနေသူပါ။

ပျိုရွယ်တဲ့ လူငယ်စိတ် ရှင်သန်လာစေချင်ရင် သေခြင်းကို
မောင်းထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့သေခြင်းက ရောက်လာရင်
ခေါ် သွား မှာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှိနေသရွေ့
အမြဲရှင်သန်ထက်မြက်နေဖို့ ပဲ အားထုတ်နေရပါလိမ့်မယ်။
ဘဝ တို က် ပွဲ မှာ သတ္တိရှိရှိ တိုက်ပွဲဝင်နေရပါလိမ့်မယ်။
ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရပါလိမ့်မယ်။ ဘဝအလှဘဝကျက်သရေ
ချမ်းမြေ့မှုကို အမြဲရှာဖွေနေရပါလိမ့်မယ်။

ကဗျာဆရာကြီး တဂိုးသေဆုံးခါနီး အချိန်ဖြစ်နေတယ်။

သူ့မိတ်ဆွေလူအိုတွေက သူ့ကို ဘဝဝဋ်ဆင်းရဲကနေ လွတ်မြောက်သွားဖို့ ဘုရားဆီမှာ ဆုတောင်းခိုင်းကြတယ်။ ဆရာကြီးက အဲဒီလို ဆုတောင်းဖို့ ငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။

သူက ‘အို ဘုရားသခင် တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အသုံးတည့်တယ်လို့ ယူဆရင် နောက်တစ်ခါပြန်ပို့ဖို့ ပဲ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။ သူက ဒီဘဝကို လှပတယ်၊ သာယာကြည်နူးဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပဲ ရှုမြင်ထားခဲ့သူပါ။ သူ့ဘဝမှာ သူ ချမ်းမြေ့ခဲ့တယ်။ သူကသူ့ကို ဘုရားသခင်က ဒီလူ့လောကကို ပြန်မလွှတ်မှာ ကိုပဲ စိုးရိမ်နေခဲ့သူပါ။’

ဆရာကြီးတဂိုးလိုလူ အိုဖို့ မလွယ်ဘူး။ ခန္ဓာသာအိုသွားမယ်၊ စိတ်အရ အိုမသွားနိုင်ပါဘူး။ နုပျိုနေတဲ့ လူငယ်စိတ်က ဘဝကိုပဲ တောင်းခံမယ်။ သေခြင်းကို တောင်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

ဆရာကြီးတဂိုး မဆုံးမိကလေးမှာ ကဗျာနှစ်ပုဒ် စပ်ဆိုခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီကဗျာတွေက သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးကဗျာတွေပါ။ အံ့ဖွယ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းတဲ့ ကဗျာတွေပါပဲ။

တဂိုးမိတ်ဆွေတစ်ဦးကပြောတယ်။ မင်းက မဟာကဗျာဆရာကြီးတစ်ဦးပဲ။ သီဆိုလို့ ရတဲ့ ကဗျာအပုဒ်ပေါင်း ၆၀၀၀ သီကုံးနိုင်ခဲ့တယ်။ အနောက်တိုင်းက ကဗျာဆရာကြီးတွေက သီဆိုလို့ ရတဲ့ ကဗျာ အလွန်ဆုံး ၂၀၀၀ လောက်ပဲ စပ်ဆိုနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းကကမ္ဘာမှာ အကြီးမြတ်ဆုံး ကဗျာဆရာကြီးပဲလို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီးတဂိုးက မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့တယ်။ သူပြောတယ်။ မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ငါအခုအချိန်ထိ တေးမဆိုရသေးဘူး။ ဆိုဖို့ ဆိုင်းဝိုင်းတွေ နေသားတကျချနေတုန်းပဲ

ရှိသေးတယ်။ အသံတွေ ညှိနေတာကို တချို့က တေးဆိုနေတယ်လို့ ထင်မှတ်သွားကြတယ်။ အခုမှ သီဆိုတော့မယ်ကြိုကာရှိသေး။ ဘုရားသခင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားခိုင်းနေတယ်။ ဆရာကြီးတဂိုးက သေဆုံးခါနီးမှာ တောင် အခုမှ ပဲ သီဆိုဖို့ အချိန်ရောက် လာပြီလို့ ယုံကြည်နေခဲ့သူပါ။

သူ့ မှာ သေဆုံးခါနီးတောင် လူငယ်စိတ်စွမ်းအားရှိနေတာကို ပြသနေပါတယ်။ သေဆုံးခါနီးအထိ တေးဆိုဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းပဲဆိုတဲ့ လူကို လူအိုလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။

တကယ်နုပျိုချင်တယ်ဆိုရင် ပြေးသွားနေတဲ့ ဘဝကို ရှေ့ကဖမ်းယူထားလိုက်ရပါလိမ့်မယ်။ အချိန်က စက္ကန့်မလပ် ကုန်ဆုံးနေပါတယ်။ အချိန်ကို ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲမှာ ဖမ်းယူထားရပါမယ်။ ဘဝမှာ အသက်ရှင်ချမ်းမြေ့ဖို့ ရသကို မြင်သွားသူဟာ အချိန်ကို သူ့လက်ခုပ်ထဲ ဖမ်းယူနိုင်မှာ ပါ။

ဘဝမှာ နှစ်ခုစလုံးရှိတယ်။ ဆူးတွေလည်း ရှိတယ်။ ပန်းတွေလည်း ရှိတယ်။ အိုချင်တဲ့ လူတွေက ဆူးတွေကို ရေတွက်နေတတ်ကြတယ်။ နုပျိုချင်တဲ့ လူတွေက ပန်းတွေကိုပဲ ရေတွက်နိုင်ကြတယ်။

ကျွန်တော့် အမြင် မှာ ပွင့်ချပ်ကလေးတစ်ခုရှေ့မှာ ဆူးတွေသောင်းခြောက်ထောင်လောက် ရှိနေတာက အရေးမပါပါဘူး။ အသေးအမွှားကိစ္စတစ်ခုပါ။ နှင်းဆီပွင့်ချပ်ရှေ့မှာ ဆူးတွေကဘာဆိုဘာမှ အရေးမပါပါဘူး။ ပွင့်ချပ်ဆိုတာ အံ့ဖွယ်ဖွံ့ဖြိုးမှုတစ်ခုပါပဲ။ ဒါကိုသူ့ဘာသာသူ သက်သေပြနေပါတယ်။ ဒါကိုကြည့်တတ်တဲ့ ရှုထောင့်ရှိမှ သာ မြင်နိုင်မယ်။

ရှုထောင့်မှန်ဖို့ ပထမဦးဆုံးလိုအပ်ချက်က ဘဝပေါ်မှာ ပဲ

အာရုံပြုရပါမယ်။ (meditation on life) သေခြင်းပေါ်အာရုံပြုမှာ
မဟုတ်ဘူး ။ ဒီလိုဆို နုပျိုလာမှာပဲ။ နုပျိုတာကို ကြည့်တဲ့ လူက
နုပျိုနိုင်မယ်။ ဒီလိုလူက ဆရာကြီးတစ်ပါးကို သေဆုံးချိန်အထိ နုပျိုနေမှာ
ပဲ။

ဒုတိယအချက်။ ဘဝမှာ အလှတွေ၊ ကျက်သရေရှိတာတွေ၊
မင်္ဂလာရှိလာဖို့ အကြောင်းတွေကို မြင်နေတဲ့ လူ၊ တင့်တယ်လာမှုကို
မြင်ရတဲ့ လူကပဲ လူငယ်စွမ်းအားနဲ့ ကြည့်လာနိုင်မယ်။
အကျည်းတန်နေသူတွေ၊ မလှမပသူတွေ၊ အနိဗ္ဗာရုံတွေကို ဖယ်ရှားရင်ပဲ
စွမ်းအားရှင်ဖြစ် လာလေ့ရှိတယ်။ လူငယ်စွမ်းအားစိတ်ဓာတ်က
ဘေးထွက်ပြီး ပွဲကြည့်ပရိသတ် မလုပ်နိုင်ဘူး။ လူငယ်စွမ်းအားက
သူကိုယ်တိုင်ပါဝင်လှုပ်ရှားရင်း စွမ်းအားတွေ ဖွံ့ဖြိုး လာလေ့ရှိတယ်။

လူငယ်စွမ်းအားက သက်ရှင်နေမှုကိုပဲကြည့်တယ်။
အဲဒါဖန်ဆင်းမှုစွမ်းအားပဲ။ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဘေးထွက်နိုင်တဲ့
စွမ်းအားက လူအိုစွမ်းအားပဲ။ နုပျိုတဲ့ စွမ်းအားက
ကိုယ်တိုင်ပါဝင်တယ်။

ဘဝအလှကျက်သရေရှိမှုအတွက် စိတ်ဓာတ်ရှိသူရဲ့ စွမ်းအားက
အဖျက်စွမ်းအား အနိဗ္ဗာရုံစွမ်းအား မဟုတ်ဘူး ။ ဖန်ဆင်းမှုစွမ်းအား၊
အပြုစွမ်းအားမျိုးပါပဲ။ လူငယ်စွမ်းအားက အနားမနေဘဲ
အပြု စွမ်းအား တွေ မှာ ပါနေတဲ့ စွမ်းအားပဲ။ သူက
မလှမပကျက်သရေမဲ့တာတွေကို ပျောက်ဆုံးသွားစေတဲ့ စွမ်းအားပဲ။
လူငယ်စွမ်းအား ရပ်ဆိုင်းအကျည်းတန်မှုတွေထဲမှာ မပါဝင်နိုင်ဘူး။

ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး အပြန်အလှန်
မေတ္တာရှိလိုက်တာနဲ့ ချစ်လိုက်တာနဲ့ ကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးသွားတာမှ

မဟုတ်ပဲ။ ဘဝအလှ ကျက်သရေရှိမှုတွေ တင့်တယ်မှုအတွက်
တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ဖို့ လိုနေသေးတယ်။ လောကကို လှစေချင်ရင်
ကျက်သရေရှိစေချင်ရင် ကိုယ်တိုင်လှအောင်၊ ကျက်သရေရှိအောင်
နေကြရမယ်။ လုပ်ကြရပါမယ်။ ပန်းကိုလိုချင်ရင်
ပန်းကိုစိုက်ပျိုးရပါမယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ နှစ်သက်တဲ့ ကမ္ဘာကို
တည်ဆောက်ရဦးမယ်။

လူငယ်စွမ်းအားက အလုပ်လုပ်တဲ့ စွမ်းအားပါပဲ။
ပွဲကြည့်ပရိသတ်စွမ်းအား မဟုတ်ဘူး ။ ရွှေကို အပူတိုက်ပြီး စစ်၊
မစစ်ကိုအကဲဖြတ်သလို လူငယ်စွမ်းအားက အလုပ်လုပ်မှ ၊ တိုက်ပွဲဝင်မှ
ကျက်သရေရှိတဲ့ စွမ်းအား ဟုတ်၊မဟုတ် သိရနိုင်မယ်။
လူငယ်စွမ်းအားက ဖန်ဆင်းမှုစွမ်းအား ဟုတ်၊မဟုတ်
မှတ်ကျောက်တင်ခံဖို့ အလုပ်လုပ်ပြရပါမယ်။

ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်မှ ပဲ အလှအတွက်၊ အမှန်အတွက်
အစွမ်းထက်မြက် လာလေ့ရှိတယ်။ အမွှေးရနံ့ ပိုသင်း လာလေ့ရှိတယ်။
ထင်ပေါ်လာတယ်။ ကျော်ကြားလာတယ်။ လူငယ်အရွယ်မှာ
လူငယ်စွမ်းအား ဖွံ့ဖြိုးရှင်သန်မလာရင် အဲဒီလူ အိမ်ထောင်ကျမှ
စွမ်းအားတွေ ဖွံ့ဖြိုးလာမယ်ဆိုတာ အာမခံချက် ဘယ်လိုမှ
မရှိနိုင်ပါဘူး။ လူ့စွမ်းအားရှင်သန်ဖို့ က အိမ်ထောင်ကျသွားရင်
လမ်းပိတ်သွားပြီး လူအိုစွမ်းအား ဖွံ့ဖြိုးလာဖို့ ပဲ အလားအလာများ
သွားရပါတယ်။

လူအိုစိတ်ရှိတဲ့ လူငယ်ကို မိဘတွေက မက်လုံးပေးပြီး
ကိုယ့်အကြိုက်မိန်းကလေးနဲ့ ပေးစားနိုင်ကြတယ်။ အဲဒီလူငယ်မှာ
စွမ်းအားရှင်သန်ထက်မြက်လာနိုင်မှာ မှ မဟုတ်ဘဲ လူအိုစွမ်းအားသာ

ကောင်းလာဖို့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုလူငယ်က ပန်းပုရုပ်လို၊ စက္ကူပန်းလိုပဲ
ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ လူအိုစွမ်းအားကို မက်လုံးနဲ့ ဘာမဆိုခိုင်းလို့
ရတယ်။ အဲဒီပန်းပုရုပ်ထဲမှာ သံသယတို့ ၊ ဆင်ခြေတို့ တက်ဖို့
အကြောင်းမရှိဘူး။ အမှန်ကိုသိလိုစိတ် ပြင်းထန်မှုလည်း မရှိတတ်ဘူး။
မေးမြန်းစုံစမ်းဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းလည်း ကင်းမဲ့သွားတတ်ပါတယ်။
ဘာတွေဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းတောင် သိနိုင်စွမ်းမရှိတတ်ကြဘူး။
ဒီ လို လူ င ယ် တွေ မှာ လူငယ်စွမ်းအားသက်ဝင်လာဖို့
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

လူငယ်စွမ်းအားက အမှန်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်မှ သာ
ထက်မြက်ဖွံ့ဖြိုးပါတယ်။ ထွန်းလင်းတောက်ပပါတယ်။
ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်တယ်ဆိုတာ မတရားမှုအတွက် မှားယွင်းတဲ့
လုပ်ရပ်အတွက်လည်း အသုံးချခံဘဝ ရောက်သွားနိုင်ပါသေးတယ်။
ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်မှုက လူငယ်စွမ်းအား အဆုံးစီရင်နိုင်တဲ့
အကြောင်းလည်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အမှန်အတွက်၊ ကျက်သရေရှိမှုအတွက်၊ မြင့်မြတ်မှုအတွက်
ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်နေသ၍ မြင့်မြတ်မှုအတွက်ပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။
အဲဒီလူငယ်စွမ်းအားက ကျက်သရေရှိနေမယ်။ ကြံ့ခိုင်နေမယ်။
ကျန်းမာသန်စွမ်းနေမယ်။ ပုံမှန်ချီတက်နေမယ်။

စံတစ်ခုအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေရင်း အဲဒီစံက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ
ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ကျက်သရေရှိမှု၊ တင့်တယ်မှုအတွက်ဖြစ်စေ၊
အမှန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ မြင့်မြတ်မှုအတွက်ဖြစ်စေ ကိုယ်တိုင်ပဲ
ဖြစ်သွားပါမယ်။ သေနေမယ်၊ ဆွေးမြေ့နေမယ်ဆိုရင်တောင်
ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆွေးမြေ့သေဆုံးသွားပါလိမ့်မယ်။

ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်ရာမှာလည်း မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ ပဲ
တိုက်ပွဲဝင်ရပါမယ်။ မဟုတ်မမှန်တဲ့ ၊ မဟုတ်တဲ့ နည်းလမ်း၊
မလိုမတတ်နည်းလမ်းနဲ့ စနစ်နဲ့ ဘယ်မြင့်မြတ်မှုကိုမှ လုပ်မယူနိုင်ဘူး။
ကောင်းမြတ်တဲ့ ၊ မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ ပဲ
အခွင့်အလမ်းရှာဖွေဖော်ထုတ်ရပါမယ်။ လူ့စွမ်းအားက
တိုက်ပွဲမဝင်ရဘဲ ဘယ်တော့မှ လည်း ဖွံ့ဖြိုးမလာနိုင်ပါဘူး။

အိုနေတဲ့ စွမ်းအားက ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ လူငယ်စွမ်းအားက
ငယ်ချိန်မှာပဲ ဖွံ့ဖြိုးနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ အားကောင်းနေနိုင်တယ်။
အစွမ်းရှိရင် အဖျက်လမ်းအတွက်လည်း အခွင့်အလမ်း ရှိနေနိုင်တယ်။
လူလိမ်၊ လူကောက်ကလည်း ဉာဏ်စွမ်းအားကိုပဲ အသုံးပြုပါတယ်။
အတွေ့အကြုံကို အသုံးပြုပါတယ်။ အတ္တအကျိုးအတွက်လည်း
ဉာဏ်စွမ်းအားကိုပဲ အသုံးပြုတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်စွမ်းအားက
သန့်စင်တယ်။ အမှန်ကိုမြတ်နိုးတယ်။ ဒါကြောင့်လမ်းမှန်ပေါ်
ပြောင်းလဲတက်လှမ်းသွားနိုင်တယ်။

အတွေ့အကြုံရှိလာလို့ လူက ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိလာရုံသာ
မဟုတ်ဘဲကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုလည်း ရှိလာပါတယ်။
ကိုယ်ကျိုးအတွက် ပရိယာယ်မျိုးစုံကို အသုံးပြုလာနိုင်သေးတယ်။
ပရိယာယ်သမား အတွေ့အကြုံနဲ့ လှည့်စားတဲ့ လူမှာ တကယ်တော့
တိုက်ပွဲဝင်ထက်မြက်မှုအစွမ်း ကျဆင်းသွားတတ်တယ်။

ကိုယ်ကျိုးမဲ့လာရင် အမှန်ကို ဖက်နိုင်သလို ကိုယ်ကျိုးပါလာရင်
အမှန်ကို ဥပေက္ခာပြုလာနိုင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်ရဖို့
ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ဝန်လေးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကျိုးအတွက်
အပေးအယူလုပ်လာလိမ့်မယ်။

လူငယ်စွမ်းအားက အမှန်တကယ်ပဲ တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ပါတယ်။
သူကအမှန်ကို အပေးအယူနဲ့ စတေးမခံဘူး။ လူငယ်စွမ်းအားက
ပုံသေစွမ်းအား မဟုတ်ဘူး ။ လူအိုစွမ်းအားလို သေခြင်းမဖက်တွယ်ဘူး။
ပင်ကိုယ်စွမ်းအားကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခြင်းက ဖွံ့ဖြိုးစေခြင်းဖြစ်တယ်။
အမှန်ကိုသိအောင်လုပ်ခြင်းဖြစ်တယ်။

* * *